

N:o 42.

Af herr **Nyström**, om åtskiljande af kamrers- och kassörstjänsterna vid riksbankens afdelningskontor i Luleå, Östersund, Vexjö, Visby och Jönköping.

Kontroll är ett ord, hvars vittnesbörd är af den största betydelse i vårt genom försnillningar och förfalskningar sorgligt utmärkta tidehvarf. Erfarenheten har ock visat, att nog skarp och kraftig kontroll svårligen kunnat åstadkommas för att förhindra de tillgrepp och falsarier oärligheten alltid vetat utvägar för. Men icke desto mindre är det en oafvislig pligt för hvarje institution att omgärda sin egendom med alla till buds stående medel och dymedels söka förekomma att svagare karakterer komma i frestelse, likasom att genom säker och nöjaktig kontroll söka skydda den ärliga och redbara för hvarje misstanke om oredlighet och pligtförgätenhet. I följd häraf hafva alla enskilda banker i riket funnit nödigt vara att vid alla sina kontor hafva kamrers- och kassörstjänsterna skilda åt, så att dessa tjänstemän kunna kontrollera hvarandras uppgifter. Men märkvärdigt nog har ej riksbanken infört en sådan arbetsfördelning och kontroll vid dess afdelningskontor i Luleå, Östersund, Vexjö, Visby och Jönköping. Grunden till denna sammanslagning af tjänster, kan ej vara någon annan än en malplacerad sparsamhet med allmänna medel — en sparsamhet som dock i ett enda tag kunde blifva ganska dyrbar. Det är ock väl bekant att dessa båda befattningar sammanlagda utgöra en allt för tung börda för en persons förmåga, hvadan anordningen ensamt ur denna synpunkt är olämplig, ja, obillig. Huru mycket mera olämpligt och obilligt är det då ej, att landets förnämsta penningeinstitution, som borde föregå andra med goda exempel, skall af riskabel sparsamhet vidhålla ett af alla andra banker öfvergifvet sätt för arbetets fördel-

ning, som dessutom innebär den för vederbörande tjänstemän obehagliga situationen att af de i bankens förhållande oinvigda lätteligen kunna misstänkas för bankfalsarier och att sakna skydd för dylika misstankar uti en ömsesidig daglig kontroll. Visserligen har riksbanken såsom andra banker sina revisorer, men tvifvelaktigt torde vara om alla af Riksdagen utsedde revisorer äro bättre vuxna sitt värf än de enskilda bankernas, som utses af bolagsstämmor. I många fall torde revisorernas kompetens ej sträcka sig öfver bedömandet af bankkontorens verifikater. Ännu har man väl ej haft anledning att klandra eller underkänna verkställda revisorer inom riksbanken, men här om någonsin gäller regeln att det är bättre att förekomma än att förekommas.

Då det således är högst nödigt, att kontrollen inom bankkontoren göres mera verksam och säkrare samt allt jemnt fortgående genom att kamrerare och kassör inbördes kontrollera hvarandra, då en sådan anordning äfven är påkallad deraf, att befattningarne icke kunna utan den största svårighet och obillighet skötas af samma person, och då kostnaden för deras utöfvande af särskilda personer icke kan vara för riksbanken afskräckande, får jag vördsamt föreslå,

att kamrers- och kassörstjänsterna vid riksbankens afdelningskontor i Luleå, Östersund, Vexjö, Visby och Jönköping måtte åtskiljas, samt att ett lönebelopp af till exempel 2,000 kronor måtte derföre till hvarje kontor anslås.

Om remiss till bankoutskottet anhålles.

Stockholm i januari 1888.

J. E. Nyström.
